קארל הקטן

סיפר לילדים

דוד מילטון

1892

אספר לכם בסיפור על מה שקרה בהולנד ארץ שמונחת רחוק, רחוק מכאן, מעבר לים. הייתה שם פעם משפחה, אבא, אמא וחמישה ילדים. אבא היה דייג ויצא לים בסירת הדייגים שלו ולפעמים לא חזר הביתה במשך שבועות, כך שרק אמא נשארה כדי לטפל בבית ובילדים, אך אלה היו ילדים טובים, ועזרו לה הרבה.

הבן הנס נהג לצאת לצייד עם רובה הצייד שלו ועם כלב, ולעתים קרובות הביא ארנבת לארוחת צהריים.

פריץ עבד אצל חרש נחושת ולמד לעשות כלים יפים, מחבתות וסירים מבריקים.

שתי הבנות, פרידה וגרטה עזרו לאמן בבית, יצאו לשוק או בישלו, בזמן שאמא ארגה בדים ותפרה בגדים לכל המשפחה.
לבן צעיר ביותר קראו קארל, והוא יצא למרעה עם הצאן שלהם, ושמר על הכבשים כל היום, ובערב החזיר אותם הביתה. הוא היה ילד טוב וההורים ידעו שניתן לסמוך עליו. הוא לא התחבר עם בנים אחרים ולא עשה דבר שיכול היה להדאיג את הוריו.
אילו באתם להולנד, הייתם רואים שזו ארץ שטוחה מאוד, על שפת הים, וללא כל גבעות.

בזמן גאות הים היה שוטף את הארץ, לו לא חומות עפר ואבן, שהגנו על השטח לפני ההצפה. חומות אלה הן חיוניות מאוד. כל עשרה קילומטר בערך מותקנים בהם שערים מעץ שמאפשרים מעבר למים מתעלות ולסירות. אך שערים אלה חייבים להיות סגורים, כי אחרת הים יציף את השטחים ויטביע את האנשים. כל זה מוזר מאוד, ואין דבר דומה לכך בארץ שלנו.

יום אחד קארל הוביל את הצאן שלו כרגיל. היה זה יום קריר בחודש נובמבר. אחר הצהריים באה סופה ובמשך שעה או יותר ירד גשם חזק מאוד. הילד אסף את הכבשים והוביל אותם הביתה.

הוא היה רטוב ורעב וחשב על הבית בו יוכל לייבש את בגדיו ולקבל את הארוחה שאמא בוודאי הכינה עבורו.
בדרך עבר לאורך החומה. הים רעש והרוח יללה, והכבשים הצטופפו יחד כדי לשמור על חום.
למרות רעש הסוף הנראה היה לקארל שהוא שומע רעש מים זורמים דרך החומה והוא בדק מה גורם לכך. בשער שהפריד בין התעלה והים היה חור שנפרץ בעץ הרקוב. המים זרמו דרכו.
החור לא היה גדול, אבל קארל ידע שהמים ירחיבו אותו ובבוקר המים יציפו את השטחים. הם ישטפו עצים ובתים וגם אנשים עלולים לטבוע.

קארל לא ידע מה לעשות. אילו היו לו רק כמה קרשים חזקים, פטיש ומסמרים, היה יכול לתקן את השער, אך המקום היה מרוחק מכל הבתים ולא נראה גם איש בסביבה. הוא ניסה לסתום את החור בפקק מאדמה מעורבת בעשב, אבל לחץ המים שטף את הפקקים שוב.

"אני יודע מה אעשה" אמר קארל "אשים את ידי בחור הזה ואחזיק כך עד שתבוא עזרה." הוא אעשה אגרוף ותקע אותו בחור, כך שהמים לא יכלו לעבור.

היה קר מאוד ומי הים הקרים כמעט והקפיאו את ידו. הוא היה אולי בוכה מכאבים, אך הוא ידע שהמעשה שלו הוא חשוב ביותר, ומונע הרס ונזק רב.

הכבשים עמדו סביבו בשקט, והשתוממו בוודאי מדוע הרועה שלהם לא מוביל אותם הביתה. הרוח נשבה בחוזקה מעל החומה, אבל קארל לא זז לרגע.

בבית ההורים התחילו לדאוג. חושך ירד, שעת הארוחה עברה כבר מזמן וקארל לא חזר עוד עם הצאן. "אולי הסופה פגעה בו" אמרה אמו.

"אלך לחפש אותו" אמר אבא "באו, הנס ופריץ, קחו פנסים ומקלות שלכם ונלך למצוא אותו."

הם לבשו בגדים חמים ויצאו לחושך הלילה.

הם הלכו כשעה וקראו "קארל! קארל!" אך לא נשמעה כל תשובה. עד שבסוף שמעו קול חלש "הנה אני כאן!"

הם איתרו בקושי את המקום ושם עמד קארל, עם ידו הקטנה, ממלאה את החור שבשער, וכמעט קפוא ברוח הקרה.

"מה אתה עושה?" שאל אבא.

"אני מגן על השטחים בפני הצפה" ענה הילד והראה לאביו מה קורה.